

i virkeligheden sådan, at Socialdemokratiet ikke kan se, at den målrettedhed, vi har i dag, faktisk er meget værdifuld, fordi der netop tages specielle hensyn til, hvilken hjælp den pågældende borger har brug for, og at det derfor i virkeligheden er dybt uhensigtsmæssigt med en sådan fattigdomsgrænse?

Kl. 15.55

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg synes, ministeren afslører meget klart og tydeligt – og tak for det – at den bekymring, man kan have, er en bekymring, som kun findes under en borgerlig regering. Denne borgerlige socialminister kan simpelt hen ikke forestille sig, at vi kan give mennesker nogle hjælpemuligheder til at blive selvforsørgende og komme videre i deres liv, før der er blevet sagt til dem: I har bare at leve på det eksistensminimum, vi har fastsat.

Det er en politisk beslutning, om man vil det eller ej. Ministeren kan altså ikke forestille sig det, men jeg kan sagtens forestille mig, at selv om der er en fattigdomsgrænse, kan man rent faktisk godt hjælpe mennesker, uden at man behøver at stå på dem og sige, at de skal ned i sølet, før man vil tage vare om dem. Det er forskellen, det har dagens debat vist, og tak for det.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes desværre ikke, det er så klart, som fru Sandy Brinck siger, for jeg forstod på den socialdemokratiske ordfører, at man skulle betragte denne fattigdomsgrænse som en rettesnor, altså som noget, man kan inddrage i sine overvejelser, men ikke behøver at rette sig efter, og som noget, der kan justeres både opad og nedad, samtidig med at fru Sandy Brinck vil fastholde det fintmaskede system, vi har i dag.

Men nu forstår jeg på fru Sandy Brinck, at fattigdomsgrænsen egentlig skal være minimum, og derfor synes jeg, der fuldstændig mangler klarhed fra Socialdemokratiets side med hensyn til, hvad det er, man taler om. Er det en minimumsgrænse, eller er det en rettesnor, som fru Sandy Brinck talte om tidligere under debatten i dag?

Jeg fastholder, at jeg synes, det er en dårlig løsning at lade eksperterne finde ud af, hvad der er et rimeligt niveau for at kunne leve i Danmark. Det er dårligere end at have et system, hvor vi tager udgangspunkt i, hvad det er, den

pågældende borger har brug for hjælp og støtte til. Jeg synes, at det system, vi har i dag, er bedre end en form for egentlig fattigdomsgrænse.

Første næstformand (Svend Auken):

Må jeg lige, inden vi fortsætter, bede kollegerne om at være lidt stille. Vi er ved afslutningen af en vigtig forespørgsel, der er endnu to medlemmer, der har bedt om kommentarer til ministeren, og jeg synes, at både disse indlæg og ministerens svar fortjener vor udelte og i hvert fald stille opmærksomhed.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Ministeren sagde, at vi burde være optaget af at have en ydelse, der gjorde, at folk så nemt som muligt kom tilbage på arbejdsmarkedet.

Jeg ved ikke, om ministeren har interesseret sig for det, men der er jo lavet gentagne sammenlignende undersøgelser mellem Danmark og andre lande, og de har vist, at det, at vi i Danmark hidtil har haft nogle rimelig høje ydelsesniveauer sammenlignet med mange andre lande, faktisk har gjort, at det er nemmere for folk i Danmark at komme tilbage på arbejdsmarkedet, end hvis man sendte folk helt ned på sultegrænsen.

Det er måske svært for ministeren at sætte sig ind i, men på grund af de mange mennesker, jeg har mødt, kan jeg godt forstå, at hvis man skal bruge alle sine kræfter på at sidde og kigge på sine mange regninger og se, at fordi man skal betale huslejen eller elregningen denne måned og skal bruge utrolig mange kræfter på at prøve at få et madbudget til at hænge sammen, men ikke har penge nok til at købe mad hver dag, har man ikke det store overskud til at søge job.

Kan ministeren overhovedet sætte sig ind i, at det kan være et problem at have overskud til at gøre sig enormt arbejdsmarkedsparat og gå ud og sælge sig selv alle steder, hvis man ikke har penge nok til at betale mad og husleje?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg anerkender, at der er mange, der kan have problemer med at få pengene til at slå til, men det er jo også derfor, vi netop ser på, hvilke incitamenter vi kan bruge for at hjælpe folk til f.eks. at komme ud på arbejdsmarkedet.

Det er mig ubegribeligt, at fru Line Barfod slet ikke omtaler, hvor besværligt det er for en kontanthjælpsmodtager at vinde fodfæste på ar-